

Drescher József Attila (1971–1973)

Hogy került a Kollégiumba?

1969-ben, az előfelvételis katonaeév után lettem egyetemista, s az első két évben még a József Attila Kollégiumban laktam, tehát az Eötvössel egy épületben. Megtisztelő volt oda átkerülni, a „józsefatilások” mindig megemelték nemlétező kalapjukat az Eötvös előtt. Első generációs értelmiségi voltam, nekem minden nagy dolgot jelentett. Pontosan azonban már nem tudom, hogy hogyan kerültem át, talán ajánlott valaki, nem emlékszem a pontos felvételre, de jeles félévi eredmények kellettek hozzá, tehát jól tanultam és diákköröztem, enélkül nem lehetett bekerülni. A német tanszéken sokat köszönhettem Halász Előd professzor figyelmének, akit egyébként elég nehéz volt megközelíteni. Az Eötvös Kollégiumban egy hatfős szobában laktam, szobatársaim: Bratinka József, Bácskai Mihály, Csillag András, Stachó Laci, Kovács Kálmán voltak egy időben. Vegyes szobák voltak szakmailag, ami szellemileg rendkívül fontosnak bizonyult.

Mit adott hozzá a Kollégium a tagok tanulmányaihoz?

Eleve többletet adott a szakmai-szellemi sokszínűséggel, s ez volt jellemző a tagságra is, sikereinket is megosztottunk egymással. Ezenkívül sok előadást is szerveztek számunkra. Ezek szintje az ismeretterjesztő és a szakmai között volt valahol, hogy mindenki értse. Kalmár László matematikus-kibernetikus professzort akkor láttam először életemben. Előadást tartott a számítógépekről, óriási hatással volt ránk. A folyosói könyvtár és a „kiskupi” volt a központ, éjjel-nappal lehetett kölcsönözni, írni, ott zajlott a tanulás is. Voltak nyelvtanfolyamok is, de én eleve nyelvszakos voltam. A tanszékeken is voltak régebbi Eötvös-kollégisták, például a magyar irodalomtörténetin Kovács Sándor Iván, „KSI”, aki szintén mély szellemi nyomott hagyott bennem: óriási előadó volt, hihetetlen memóriával. Lipák Tibor társunknak akkor jelent meg első kötete. Zalán Tiborként ma az egyik legjelentősebb költőnknek számít.

Hogyan működött a kollégiumi közösség?

Jól, nyitottak voltunk egymásra. Voltak kollégiumi bulik és voltak kedvenc helyeink: Béke Tanszék, Sárkány, Expressz, vagy a Jégkunyhó. A bölcsészek nem voltak nagy duhajok, én pláne nem voltam borissza. Az alattunk lévő Gyógygödörbe is le-lejártunk, a „diákvacsora” (sör és rósejbní) igen olcsó volt. Volt szociális és tanulmányi ösztöndíj már akkor is. Ha az előzőt kapta az ember, nem kellett kollégiumi díjat fizetnie. Ez, kiegészülve a tanulmányi ösztöndíjjal, viszonylag kellemessé tette a helyzetet. Jártunk az Ady térre és a libalegelőre focizni is, de külön kollégiumi csapat nem volt. Nagy kardcsatákat vívtunk viszont egymással, mert akadt a kollégiumban két sportkard és hozzá való sisakok is. Bratinka Józsinak például hosszú karjai voltak, ha megindult, agyoncsapta az embert. Én meg párbajtőrösen a tenyerébe csapkodtam cserébe.

Volt keveredés a József Attilásokkal is, akik alapvetően bölcészek voltak, s ott volt még az Irinyi Lánykollégium, valamint Újszegeden a Hermann és a Móra. Ha az ember udvarolni készült egy hallgatólánynak, az volt az első kérdése: „Hol laksz?” – ugyanis a Mórából hazagyalogolni hideg télben nem volt kellemes. 1972-ben megnyílt a második szint, csak lányoknak. Ezzel harminchatra bővült a létszám. Össze-összejártak a lányok és a fiúk. Sajátos élményeink közé tartozott az is, hogy Stacho Laci mindig fel-alá gyalogolva és hangosan tanult a szobában, s talán a Bácskai-Bratinka francia különmény első párizsi útjáról kaptam ajándékba életem első, akkor még unikum számba menő, igazi FA deóját... S persze mindenkinek voltak kollégiumon kívüli elfoglaltságai is, én is jártam néptáncsoportba és az akkor híres Egyetemi Színpad foglalkozásaira is, amelyeket a nagy hírű Paál Isti vezetett. Mellesleg ott edződött akkor napjaink kiváló színésze, Dunai Tamás is, Déry Óriáscecsemőjének főhőseként... Természetesen tudtuk, hogy a szegedi Eötvös a híres pesti „leányvállalata”, szerveztünk is kirándulást hozzájuk.

Hogy alakult az életútja a Kollégium után, mennyiben segítette ezt a Kollégium?

Kilenc évig Dombóváron voltam középiskolai tanár, majd Szekszárdon megyei tanulmányi felügyelő és művelődési csoportvezető. A két pozíció egész Tolna megye iskolai és kulturális életének átfogását jelentette. Majd az Illyés Gyula Főiskola Magyar és Idegennyelvi Tanszékén dolgoztam, utóbbin már – tíz évig – tanszékvezetőként, s egy ciklusban általános főigazgató-helyettesként is. Végül a budapesti Márton Áron Szakkollégium és hálózata utolsó főigazgatója lettem, amely a határon túli magyar egyetemisták komplex gondozását és ösztöndíjazását végezte, így a Kárpát-medence minden magyarlakta vidékére eljuthattam többször is, életem nagy élményeként. Ma már a Balassi Intézet alá tartozik a MÁSZ, ahol mi vezettük be a Magyar Tudomány Napját, PhD-sek bemutatkozását, a határon túli fiatal költők évenkénti versenyét és köteteit, s többek között mi állítottuk fel Márton Áron erdélyi püspök első hazai köztéri szobrát.

A Kollégium műveltséget, szakmai öntudatot s mégis szerénységet adott, valamint nyitottságot a világra. Nem a diplomáért tanultunk, hanem az értelmiségi létért. Ezeket az elveket és felfogást igyekeztem saját pályámon is továbbadni, különösen a Márton Áron Szakkollégiumban.

*Az interjút Varga-Orvos Zoltán készítette 2010-ben Budapesten
Szerkesztette: Nagyllés János*